

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
73.Pf.632.096/2020/9.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság

a dr. Csuka Ügyvédi Iroda (7400 Kaposvár, Csokonai u. 2. III./18., eljáró ügyvéd: dr. Csuka Zoltán) által képviselt _____) felperesnek,

a _____), eljáró ügyvéd: _____ által képviselt **OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt.** (1066 Budapest, Mozsár u. 8.) alperes ellen,

végrehajtás megszüntetése iránt indított perében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2019. november 12. napján kelt 16.P. 52.135/2019/12-I. számú ítéletével szemben a felperes által 13. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

Í T É L E T E T

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 460.000 (négy százhatvan ezer) forint másodfokú perköltséget.

Az állam által előlegezett 32.000 (harminckettő ezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében a vele szemben _____) 2018/7. szám alatti végrehajtási záradékkal elrendelt és dr. Andris Ildikó önálló bírósági végrehajtó által _____) 2019. számon foganatosított végrehajtás megszüntetését kérte. A megszüntetés indokaként a Polgári Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 528. § (2) bekezdésének a) pontját felhívva arra hivatkozott, hogy a követelés és a végrehajtási jog a végrehajtás kezdeményezését megelőzően elévült. Előadta, hogy a záradékolt közokiratba foglalt kölcsönszerződést a hitelező 2013. január 11. napján nemteljesítés miatt felmondta, a végrehajtásnak a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 10. §-ának megfelelő kezdeményezésére azonban csak 2018. november 5. napján került sor. Álláspontja szerint a végrehajthatóság elévülése már a felmondás hatályosulását megelőzően elkezdődött a lejárt részletek vonatkozásában, illetőleg a folyamatos szerződésszegés mint felmondási ok már fennállt. Vitatta, hogy az alperes által 2018. február 8-án benyújtott hiányos

(téves nevet tartalmazó) végrehajtás elrendelése iránti kérelem az elévülést megszakította volna, arra is figyelemmel, hogy az alperes az ő névváltozásáról korábban már tudomással bírt. Emellett álláspontja szerint az alperes nem bizonyította, hogy kérelmét 2018. február 7-én adta postára.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Álláspontja szerint az elévülés kezdő időpontja 2013. február 7. napja volt, mivel a kölcsönszerződés közjegyző által kézbesített felmondásának kézbesítési vélelme 2013. február 1. napján állt be, és a felmondásban foglaltak szerint ezt követően még 3 munkanap állt a felperes rendelkezésére az önkéntes teljesítésre. Hivatkozása szerint az ezen időponttól számított 5 éves elévülési időn belül benyújtotta a végrehajtás elrendelése iránti kérelmet azzal, hogy azt 2013. február 7. napján postára adta a közjegyző részére. A felperesi névváltozás miatti hiánypótlást követően a végrehajtás e kérelme alapján került elrendelésre, így a kérelem mint végrehajtási cselekmény az elévülést megszakította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a végrehajtást megszüntette és kötelezte az alperest az állam részére 1.500.000 forint eljárási illeték megfizetésére.

Ítéletének indokolásában a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régii Ptk.) rendelkezéseit felhívva megállapította, hogy az elévülés kezdő időpontja 2013. január 7. napja volt, a követelés ugyanis az adóstól „nem kereste” jelzéssel visszaérkezett közokiratba foglalt felmondás hatályosulásától, azaz kézbesítési vélelme beálltát követően a felmondásban rögzített három napos teljesítési határidőt követő napon vált végrehajthatóvá. Az elévülési határidő utolsó napja 2018. február 7-e volt, a végrehajtási záradék kiállítása iránti kérelem e határidőn belüli benyújtása alkalmas lett volna az elévülés megszakítására. A rendelkezésre álló okiratok alapján bizonyítottan látta, hogy az alperes a beazonosíthatóan az adóssal szembeni végrehajtási kérelmet 2018. február 7-én adta postára és az 2018. február 8-án érkezett meg a közjegyzőhöz. Kifejtette, hogy mivel az elévülés anyagi jogi határidő, arra nem a Pp. és Vht., hanem a régi Ptk. szabályai vonatkoznak, ezért a kérelem előterjesztésének időpontja a beérkezés napja, amely alapján a kérelmet az alperes az elévülési határidő leteltét követően, elkésztetten nyújtotta be. Utalt arra is, hogy nem állt fenn olyan körülmény, amely a végrehajtás korábbi megindítását akadályozta volna, az alperes a felperes névváltozásáról is tudomással bírt. Ezért a végrehajtási jog elévülése miatt a végrehajtás megszüntetéséről határozott.

A felperes által érvényesített perköltségigénynek nem adott helyet, mivel azt a jogi képviselővel eljáró felperes nem a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdésében foglaltaknak megfelelően terjesztette elő: nem jelölte meg sem a felszámított ügyvédi munkadíj összegét, sem azt, hogy igényét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet mely rendelkezésére alapítja.

Az ítélettel szemben mind a felperes, mind az alperes fellebbezéssel élt.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, valamint a felperes perköltségben marasztalását kérte, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Elsődleges kérelmét azzal indokolta, hogy az ítélet sérti a Pp. 2. § (1)-(2) bekezdését, 4. § (2) bekezdését, 6. §-át, 170. § (2) bekezdése c)-d) pontjait, 237. §-át és 342. §-át, mert az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a felperesi tényelőadáson és jogi érvelésen, azaz a kereseten, így a Pp. által meg nem engedett „meglepetés ítéletet” hozott. Előadta, hogy a felperes keresetében tévesen jelölte meg a követelés elévülésének kezdő időpontját a felmondástól eltérően, valamint a végrehajtási eljárás kezdő időpontját a záradék kiállításának napjában, alaptalanul vitatta a végrehajtási kérelem benyújtásának időpontját, mindezek tekintetében sem a tényelőadása, sem a jogi érvelése nem volt helytálló, a kereseti kérelmét nem támasztotta alá, és mindezeket az alperesi válasziratot és a

perfelvételi tárgyaláson az elsőfokú bíróság anyagi pervezetését követően is változatlanul fenntartotta. Érvelése szerint mivel az elsőfokú bíróság a keresetnek nem csak a jogalapjához, az elévüléshez, hanem az e tényelőadások jelentette ténybeli alapjához kötve volt, így nem állapíthatta volna meg a követelés elévülését, az alperesi ellenkérelemben előadottakat – melyekre a felperes nem reagált - nem vehette volna alapul, a keresetet az előadott tények és az érvényesített jog hiánya miatt el kellett volna utasítania. Másodlagos fellebbezési kérelmét arra az esetre terjesztette elő, ha más, általa nem hivatkozott eljárási szabálysértés történt volna.

A felperes fellebbezésében az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése, valamint indokolása megváltoztatását, valamint az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

A perköltség körében azt kérte, hogy a másodfokú bíróság a részére ügyvédi munkadíjat állapítson meg a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (IM rendelet) szerinti százalékos számítási mód szerint, nettó összegben. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogszabálysértően mellőzte a részére járó perköltség megítélését, mert a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján a költség összege az azt megalapozó jogszabályi rendelkezésre hivatkozással is megadható a 31/2017. (XII.27.) IM rendelet által rendszeresített nyomtatványban, ezért az összeg megjelölése hiányában sem utasítható el a kérelem. Hivatkozott arra, hogy célzatosan nem csatolt ügyvédi díjmegállapodást, és a Pp. preambulumban foglalt elvekre figyelemmel az elsőfokú bíróság megállapíthatta volna, hogy az IM rendelet mely rendelkezése alkalmazandó és az alapján ki kellett volna számítani a felperes által felszámított ügyvédi munkadíjat. Amennyiben azonban a felszámítást hiányosnak találta, úgy köteles lett volna e körben a felperest a tárgyaláson nyilatkozatra felhívni. Hivatkozott az Alaptörvény 28. Cikkének sérelmére is. Azt is állította, hogy az elsőfokú bíróság a magas pertárgyérték okán nem ítélte meg a részére perköltséget.

Az ítélet indokolását akként kérte megváltoztatni, hogy az elévülés kezdő időpontjának „a felmondási oknak tekinthető mulasztás bekövetkezése, de legkésőbb a felmondó nyilatkozat keltét, azaz 2013. január 11. napját kell tekinteni”, továbbá mellőzni kérte az indokolásból a 2013. január 6. napjára mint teljesítési határidőre, 2013. január 7. napjára mint az elévülés kezdő időpontjára vonatkozó és az elévülési idő utolsó napjaként 2018. február 7. napját megállapító szövegrészeket. E kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megállapításai, mely szerint az elévülést a felmondás közléséhez és az abban foglalt teljesítési határidő elmulasztásához köti, ellentétesek „a törvény szellemével”, mivel ezen értelmezés alapján a követelés elévülése felmondás hiányában soha nem következne be. Fenntartotta azon kereseti hivatkozását, hogy a kölcsön egyes részletei az adott fizetési határidő elmulasztásával esedékessé váltak és elévülésük is megkezdődött, azok lejáratához a felmondás nem volt szükséges.

A felperes az alperesi fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében az ítélet fellebbezésével nem érintett részének helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az általa érvényesített jog keretein belül maradt, a felek nyilatkozatai és a felek által állított tények alapján határozott, ítélete e tekintetben nem jogszabálysértő. Kiemelte, hogy felperesként csak az általa ismert tények tekintetében tehetett előadást, és hogy a régi Ptk. 324. és 327. §-ai alapján az elévülés körében állítandó tény az volt, hogy az öt éves elévülési idő megszakítás nélkül eltelt, az elévülési idő kezdete és vége nem tekinthető ilyen ténynek. Az alperes pedig az elsőfokú bíróság anyagi

pervezetésével ellentétben alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elévülés eljárási jellegű határidő.

Az alperes a felperesi fellebbezéssel szembeni ellenkérelmi beadványában fenntartotta a fellebbezésében foglalt érveit azzal, hogy az elévülés kezdő időpontja tekintetében az elsőfokú ítélet megállapítását tartotta helytállónak a felperesi fellebbezésben írt időponttal szemben.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét teljes terjedelmében bírálta felül a Pp. 528. § (5) bekezdése alapján, mivel annak nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indokolta volna a Pp. 380. vagy 381. §-ai alapján, ezért az ítéletet érdemben bírálta felül.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével.

Az elsőfokú ítélet indokolását annyiban pontosítja, hogy annak 6. oldalának első bekezdésében nyilvánvaló elírás folytán szerepel a 2013. január 6. és január 7-i dátum, ezen időpontok a szöveggörnyezetből megállapíthatóan helyesen: 2013. február 6. napja és 2013. február 7. napja.

E pontosítástól eltekintve a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a végrehajtandó követelés elévülése 2013. február 7. napján kezdődött meg és 2018. február 7. napján az elévülés az 1959. évi IV. törvény (régii Ptk.) 324. § (1) bekezdése szerint bekövetkezett, így azt a végrehajtás elrendelése iránti kérelemnek 2018. február 8-án a közjegyzőhöz érkezése már nem szakíthatta meg.

Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. alperesi fellebbezésben hivatkozott rendelkezéseit akkor, amikor a követelés elévülését a felperes és az alperesek által előadott valamennyi tény alapján vizsgálta. A felperes keresetében ugyanis az alapján kérte a végrehajtás megszüntetését, hogy a végrehajtandó követelés elévülése a végrehajtás elrendelését megelőzően bekövetkezett, azaz a régi Ptk. 324-327. §-ai értelmében a felperesi tényállításokból ez esetben az volt a kereset megalapozásához szükséges és releváns, hogy a végrehajtás elrendeléséig eltelt egy öt éves időtartam, amikor az elévülést végrehajtási cselekmény nem szakította meg. A felperes által hivatkozott tényalap ugyanis elévülés esetében az időmúlás és a megszakadás hiánya, és ezzel szemben az alperest terheli a pozitív tényállítási kötelezettség abban a tekintetben, hogy az elévülési időn belül az elévülést megszakító (más esetben annak nyugvását előidéző) események következtek be. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl a felperesi kereseten akkor, amikor az alperes által előadott tényeket az elévülésre irányadó jogszabályok alapján minősítette, sem pedig azzal, hogy a felperes által megjelölt hosszabb időtartamon belül későbbi kezdő időpontot megállapítva jutott arra a következtetésre, hogy az elévülési idő eltelt. Az elévülés alperes által állított megszakadása (a végrehajtási kérelem benyújtása) körében pedig eleget tett a Pp. 237. § (3) bekezdés a) pontjában előírt anyagi pervezetési kötelezettségének, amikor tájékoztatta a feleket az elévülési határidő anyagi jogi jellegéről, erre tekintettel az alperes nem hivatkozhat alappal arra, hogy az elsőfokú ítélet indokolásában értékelt bármely tény vagy jogszabályi rendelkezést, illetőleg az elsőfokú bíróság jogszabályértelmezését nem ismerhette, az a felek számára „meglepetés” lenne.

Az ítélet indokolásának a felperesi fellebbezésben kért megváltoztatásának sem volt helye, e tekintetben a másodfokú bíróság visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokaira. A fellebbezésben írtakra figyelemmel kiemeli azt, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan vette alapul az elévülés kezdeteként a teljes tartozást egy összegben esedékessé tevő felmondásban írt teljesítési határidőt, mivel a felperes keresetében a teljes követelés elévülésére hivatkozva a végrehajtás megszüntetését kérte, így azt kellett vizsgálnia, hogy az öt éves elévülési idő a legkésőbbi esedékességtől kezdődően is eltelt-e.

A másodfokú bíróság a felperes perköltségigénye tekintetében is egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével, ugyanis az maradéktalanul megfelelt a Pp. 81. § (2) bekezdésének, amely a költség felszámítását a fél részére vagy annak összege megjelölésével vagy jogszabályi rendelkezésre utalással teszi lehetővé, amely utóbbi nem a jogszabály elnevezését, hanem annak valamely konkrét rendelkezése felhívását jelenti, ami alapján egyértelműen meghatározható, hogy a fél milyen összegű költség megtérítését kéri, amely kérelemhez a bíróság a Pp. 2. § (2) bekezdése értelmében kötve van. A felperes az elsőfokú eljárásban benyújtott költségjegyzékben a Pp. 81. § (2) bekezdése által előírt egyik feltételnek sem tett eleget, az elsőfokú bíróság részére pedig a Pp. nem ír elő olyan kötelezettséget, hogy a jogi képviselővel eljáró felet a költségjegyzéke hiányosságainak pótlására felhívja. A pertárgy értékével összefüggő felperesi hivatkozás a kifejtettekre figyelemmel nem bír jogi alappal.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban mindkét fél a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdésének megfelelően számított fel perköltséget: a felperes 1.609.179 forint ügyvédi munkadíjat, az alperes 2.500.000 forint fellebbezési illetéket és 1.800.000 forint + ÁFA ügyvédi munkadíjat. Mindkét fél fellebbezése eredménytelen maradt. Az alperes ezért az általa előlegezett fellebbezési illetéket maga viseli, és a felek egymással szemben a másik fél fellebbezésében vitatott érték alapján kiszámítható ügyvédi munkadíjat kötelesek megtéríteni a Pp. 83. § (2) bekezdésének megfelelően. A másodfokú bíróság a fellebbezések tartalmára figyelemmel, a szükségesen kifejtett jogi képviselői tevékenységgel arányosan a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján eljárva a felperesnek járó ügyvédi munkadíjat 500.000 forintra, az alperesnek járó 40.000 forintra mérsékelte, ezek különbözeteként az alperest 460.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a felperes részére.

A személyes költségmentességben részesült felperes helyett az állam által előlegezett 8.000 + 24.000 forint fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a 74/2020. (III. 31.) Korm. rendelet 29. § (1) és (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2020. június 17.

dr. Erményi Kinga s.k.
előadó bíró, a tanács elnöke

dr. Nemoda Valéria s.k.
bíró

dr. Mikus Zsuzsanna s.k.
bíró

Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság
73.Pf.632.096/2020/9.

6